

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119362357
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6119362357.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovvej a sudcov JUDr. Jany Haluškovvej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený JUDr. Oskarom Chnapkom, advokátom, Advokátska kancelária KOVAL & spol., so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 018 201, proti žalovanému: K. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. Z. XXXX/XX, XXX XX K., o zaplatenie 10.502,09 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 20Csp/140/2019-67 zo dňa 28.01.2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom a treťom výroku **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 8.268,47,- Eur, zmluvný úrok vo výške 550,21,- Eur do 02.01.2017, úrok z omeškania vo výške 17,92,- Eur do 02.01.2017 a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.268,47,- Eur od 03.01.2017 až do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet žalobcu (prvý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok) a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému podľa pomeru úspechu v konaní vo výške 68 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní od doručenia právoplatného uznesenia o výške trov (tretí výrok).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť mu istinu vo výške 10.502,09,- Eur, zmluvný úrok 12,90 % ročne zo sumy 8.268,47,- Eur od 20.12.2018 do zaplatenia, zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.268,47,- Eur od 20.12.2018 do zaplatenia spolu s trovami konania. Predmetnú pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018, uzatvorenej medzi Y. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Okresný súd vychádzal z ustanovení §52 ods.1, §53 ods.1, §54 ods.1 zákona č.40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj "OZ") a po vykonanom dokazovaní konštatoval, že žalovaný s právnym predchodcom žalobcu uzatvorili zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 9.000,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach po 135,- Eur vždy k 25. dňu v mesiaci počnúc dňom 25.11.2014 s termínom konečnej splatnosti úveru dňa 25.10.2024 s dojednanou úrokovou sadzbou vo výške 12,90 % ročne, RPMN vo výške 13,69 % a priemernou RPMN 10,88 % v celkovej sume 15.990,80,- Eur. Poslednú splátku žalovaný uhradil dňa 25.12.2016; z dôvodu porušenia zmluvy ohľadom splácania úveru právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 02.01.2017 predčasnú splatnosť úveru v zmysle §53 ods.9 a §565 OZ.

Okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť istinu vo výške 8.268,47,- Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 550,21,- Eur do dňa zosplatenia, t.j. do 02.01.2017 a vyčíslený úrok z omeškania vo

výške 17,92,- Eur od 02.01.2017, ako aj úrok z omeškania v zmysle §517 ods.2 OZ vo výške 5% ročne z priznanej istiny odo dňa nasledujúceho po zosplatnení až do zaplatenia.

Zmluvný úrok vo výške 12,90 % ročne z nesplatennej istiny priznal žalobcovi len do zosplatnenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, pretože ak veriteľ pristúpi k zosplatneniu úveru, považuje celý dlh za splatný, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Úver je odplatným právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu do splatnosti podľa jeho predstáv poskytnúť úver a za úver mať dohodnuté úroky, ktoré sledujú dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť zmluvné úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený do splatnosti, zákon priznáva za zadržanie finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné alebo zmluvné. Zmluvné úroky popri úrokoch z omeškania sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa, ale odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu §517 ods. 2 OZ. Žalobca žiada odplatný úrok, ktorý by mu patril v prípade, ak by trval záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ a spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa a predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa; zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva a za podmienok §53 ods. 9 OZ. K predčasnemu zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa, ktorý v súvislosti so zmenou záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku jednostranným adresovaným právnym úkonom. Pri plnení záväzku je potrebné za každých okolností vychádzať zo stabilizovaných podstatných náležitostí zmluvy, ktoré sprevádzajú celú existenciu a trvanie záväzku, a to až do času zmeny obsahu záväzku, ktorá predstavuje prekonanie dojednaných podmienok postupného splácania záväzku. Predčasné zosplatnenie úveru je jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové okamžité vrátenie celej požičanej istiny.

Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi právo na úrok, splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, keď veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. V tomto zásadnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky. Ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednaná dovolával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom ustanovenia §517 ods. 2 OZ.

Tvrdenie, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, t.j. aj po zosplatnení úveru, vychádzajú z druhej vety §503 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, je potrebné posudzovať v celom kontexte tejto právnej normy, ktorá podľa jeho prvej vety zakotvuje oprávnenie dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Druhú vetu §503 ods. 3 Obchodného zákonníka nemožno interpretovať ani bez spojitosti s prvou vetou jeho odseku 1, podľa ktorej záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky zo splátky sú v prípade plnenia v splátkach splatné v deň splatnosti splátky (§503 ods. 2 ObZ), ak sa však má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú (§503 ods. 1 tretia veta). Uvedené ustanovenia spolu s §497 ObZ explicitne upravujú nielen záväzok dlžníka zaplatiť úroky, ale aj splatnosť tohto záväzku. Z uvedeného vyplýva, že úrok z úveru patrí len za požičanie peňazí, ku ktorému po zániku zmluvného vzťahu nedochádza. V súlade s týmto výkladom je aj ustanovenie §506 ObZ, umožňujúce od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, teda celý dlh jednorazovo.

Z uvedeného vyplýva, že doba splatnosti zmluvných úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru, čo znamená, že celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr zaplacením poslednej splátky úveru. Okresný súd poukázal na závery rozhodnutí odvolacích súdov (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/104/2012, 5Co/196/2016 zo dňa 28.06.2016, Krajského súdu v Košiciach zo dňa 05.10.2016 sp.zn. 9Co/604/2015, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 25Co/615/2015 zo dňa 30.11.2016, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/322/2015 zo dňa 12.05.2015, sp.zn. 11Co/307/2018 zo dňa 17.04.2019, sp.zn. 14Co/75/2018 zo dňa 26.03.2019).

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa §262 ods. 1 a §255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) podľa pomeru úspechu vo veci, kde pomer úspechu žalobu je vo výške 68 %.

2. Proti druhému a tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie s poukazom na §365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p.; žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe aj v tejto časti vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, alebo rozsudok v odvolaní napadnutej časti zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Okresný súd nesprávne právne posúdil nárok žalobcu na zaplatenie úrokov a zároveň dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný bol v konaní pasívny, v súlade s §151 ods. 1 C.s.p. sa za nesporné považujú tie skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela; žalovaný tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nepoprel. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní neriadil ustanoveniami §150 a §151 C.s.p., v dôsledku čoho je takto nepredvídateľný postup súdu v rozpore s právom na spravodlivý proces.

V prípade zmluvného úroku ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, čo znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od existencie ktorej závisí samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie úveru. Znenie §503 ods. 3 ObZ upravuje obdobie, za ktoré má veriteľ nárok na zmluvný úrok a je z neho zrejmé, že nárok na úrok má až do splatenia úveru. Zosplatenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok; v prípade nezosplatenia by dlžník bol povinný platiť zmluvný úrok; oprávnenie veriteľa úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do splatenia záväzku vyplýva z bodu 6.4 obchodných podmienok, s ktorými sa žalovaný oboznámil a svojim podpisom na zmluve s nimi vyjadril súhlas.

Keďže nedošlo ku zaplateniu celej poskytnutej istiny, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej platiť zmluvne dohodnuté úroky.

Nesúhlasil s konštatovaním okresného súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k značnej nerovnováhe vo vzťahoch medzi účastníkmi konania, a to z dôvodu, že tieto typy úrokov sú odlišným inštitútom a sledujú iný cieľ, preto nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti. Zatiaľ, čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku, uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu.

Žalobca v odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019, z ktorého plynie záver, že veriteľovi patrí nárok na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

Súd postupoval nad rámec svojich zákonných povinností týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa; v tejto súvislosti poukázal na stanovisko J. R. B., bývalého sudcu a podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom §380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle §385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhého a súvisiaceho tretieho výroku podľa §387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu a predchádzajúce konanie súdu prvej inštancie spolu s napadnutým rozsudkom. Okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu, vec správne právne posúdil a dostatočne podrobne odôvodnil. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa pri posudzovaní veci zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní nedošlo k vadám, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§380 ods. 2 C.s.p.).

7. Odvolanie nie je dôvodné.

V konaní nebolo sporné, že predložená zmluva o úvere bola uzatvorená v zmysle §497 a nasl. Obchodného zákonníka, keďže tento typ zmluvy je absolútnym obchodom a takáto zmluva je vždy uzatváraná v zmysle Obchodného zákonníka. S ohľadom na povahu zmluvných strán (dodávateľ a spotrebiteľ) je však nevyhnutné považovať predmetnú zmluvu za zmluvu spotrebiteľskú a poskytnutý úver za spotrebiteľský, na ktorú sa okrem ustanovení Občianskeho zákonníka vzťahujú aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

8. Námietku žalobcu, týkajúcu sa procesnej pasivity žalovaného, ktorá mala za následok postup súdu v rozpore s ustanoveniami §150 a §151 C.s.p., považuje odvolací súd za nedôvodnú. V zmysle ustanovenia §300 C.s.p. sa majú všeobecné ustanovenia o konaní použiť primerane, a teda v súlade so zásadou ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Súd prvej inštancie postupoval v konaní v súlade s ustanoveniami zákona a so zásadou ochrany spotrebiteľa, keď zamietol žalobu v časti zmluvného úroku po zosplatnení, hoci žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nepoprel. Použitie ustanovenia §151 C.s.p. síce nie je vylúčené z použitia v spotrebiteľských sporoch, ale je účinne zoslabené právnou úpravou v ustanovení §295 C.s.p., podľa ktorého súd pristúpi k dokazovaniu v spotrebiteľských sporoch, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Na doplnenie odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 246/2019 zo dňa 11.06.2019, v ktorom uviedol, že „pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou §151 ods. 1 a 2 C.s.p.) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok.“

9. Žalobca v odvolaní namietol nesprávnosť právneho posúdenia veci, týkajúcej sa práva na zaplatenie úroku z úveru aj po jeho zosplatnení; namietal tiež nesprávne právne posúdenie, pokiaľ okresný súd nepriznal uplatnený nárok za zaplatenie úroku z omeškania z vyčísleného úroku do dňa zosplatnenia. Odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie zastáva názor, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne odpovedal na všetky námietky žalobcu, a to aj námietky, ktoré uviedol v odvolaní; krajský súd na dôvody jeho rozhodnutia v zmysle §387 ods.2 C.s.p. v plnom rozsahu odkazuje.

10. Krajskému súdu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019, na ktoré poukázal odvolateľ, ako i názory, vyslovené v iných rozhodnutiach krajských súdov, vydaných v obdobných veciach vo vzťahu k dôvodnosti nároku na úrok z úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Je potrebné zdôrazniť, že za súčasť ustálenej judikatúry je pre účely jej záväznosti potrebné považovať určitý právny názor opakovane potvrdený najvyšším súdom, kedy ide o právny názor najvyššieho súdu, nie jedného jeho senátu; nie nepodstatné je aj, či bolo takéto rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, t.j. že bolo pripomienkované predpokladaným spôsobom a odsúhlasené príslušným kolégiom, a je považované za súčasť ustálenej judikatúry v obdobných veciach. Nie každé súdne rozhodnutie spadá pod širší pojem judikatúry; pojem judikatúra zahŕňa publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky rozhodnutia, dotýkajúce sa určitej otázky výkladu právnej normy, ktoré sú bezprostredne záväzná iba pre rozhodnutie v konkrétnej veci, neformálne z nich však často súdy vychádzajú. Publikovanie rozhodnutia v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je výsledkom dlhodobejšieho procesu, zahŕňajúceho riešenie konkrétnej právnej otázky nielen výkladom sporného ustanovenia súdmi, ale aj napr. akademickou obcou, čo ho odlišuje od bežne zverejneného anonymizovaného rozhodnutia.

11. Žalobca namietal, že súd pri rozhodovaní postupoval nad rámec svojich zákonných povinností, týkajúcich sa ochrany slabšej zmluvnej strany a poukázal na stanovisko J.. R. B., bývalého sudcu

a podpredsedu Ústavného súdu SR. Krajský súd v tejto súvislosti len poznamenáva, že princíp ochrany slabšej strany je jedným zo základných princípov Civilného sporového poriadku (Čl. 6), a teda civilného procesu ako takého. Tento princíp nezabezpečuje nadradené postavenie spotrebiteľa v porovnaní s druhou stranou sporu, ale slúži k vyrovnaní jeho procesného postavenia tak, aby bola zabezpečená rovnosť sporových strán. Súd prvej inštancie v konaní postupoval plne v súlade s týmto princípom; skutočnosť, že nerozhodol v súlade so žalobou, neznamená, že rozhodnutie súdu zvýhodňuje spotrebiteľa.

12. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie v napadnutej časti druhého výroku ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, podľa §387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa §396 ods. 1 C.s.p. v spojení s §255 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol v plnom rozsahu úspešný žalovaný; zo spisu mu však žiadne trovy nevplynuli, preto mu krajský súd nárok na ich náhradu voči žalobcovi nepriznal.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).